

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, εισηθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικονομικού Πατριαρχείου Κοινωνιολογίας ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού :
 Έτησία 8,-
 Έξάμηνος 4,50
 Τρίμηνος 2,50
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διά των Ηρακλέων, Έσωτερ. λ. 16. Έξωτερ. λ. 16
 Φέλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λικ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Όδός Ερμούδων άρ. 38, παρά τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Έν Αθήναις, 17 Σεπτεμβρίου 1911

Έτος 33ον.—Αριθ. 42

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

[Ρωσικόν παραμύθι]

Σε κάποιο βασίλειο, σε κάποια χώρα, ζούσε τον παλιό καιρό ένας Τσάρος που τον έλεγαν Ανδρόνοβιτς. Ο βασιλιάς αυτός είχε τρεις γιουούς τον πρώτο τον έλεγαν Τσάρεβιτς Δημήτρης, τον δεύτερο Τσάρεβιτς Βασίλη και τον τρίτο Τσάρεβιτς Ίβάν. Είχε ακόμη κ' ένα περιβόλι τόσο εύμορφο, που παρόμοιο δεν μπορούσε κανείς να βρει πουθενά. Θυμιάσει δένδρα, λογίων, λογίων, άλλα φορτωμένα με καρπούς και άλλα με άνθη, ήταν άμέτρητα γύρω το περιβόλι, άλλα κάποια μηλιά με μήλα όλόχρυσά ήταν ή αγαπημένη του Τσάρου. Ένα μαγεμένο πουλί συνήθιζε να έρχεται στο περιβόλι.

Είχε όλόχρυσά πτερά και τα μάτια του έλαμπαν σαν τα κρύσταλλα στον ήλιο. Κάθε νύκτα πετούσε προς το περιβόλι, εκάλωνε στην αγαπημένη μηλιά του Τσάρου, έπαιρνε από τα χρυσά της μήλα κ' έφευγε μακριά.

Αυτό το πράγμα έπικραине πολύ τον Τσάρο και γι' αυτό εκάλεσε μία μέρα τους τρεις γιουούς του και τους ειπε :

— Αγαπητά μου παιδιά, ποιός από σας θα μπόρεση να πιάσει το μαγεμένο πουλί που έρχεται στο περιβόλι μου ; Όποιος κατορθώσει να μου το πιάσει ζωντανό, θα έχω από ζώντας μου το μισό μου βασίλειο, και όταν πεθάνω, θα κληρονομήση και το άλλο μισό.

Σ' αυτά τα λόγια, οι τρεις Τσάρεβιτς αποκρίθησαν όλοι μαζί :

— Έννοια σου, καλέ μας πατέρα, και μεις θα βάλωμε τα δυνατά μας να σου πιάσωμε το πουλί ζωντανό.

Την πρώτη νύκτα, ο μεγαλύτερος γιουός, ο Δημήτρης, πήγε να φυλάξη στο περιβόλι. Σαπλώθηκε κάτω από τη μηλιά, εκεί όμως τον πήρε ο ύπνος και δεν κατάλαβε το πουλί όταν ήλθε πάνω, κατά τη συνήθειά του, κ' έκλεψε κάμποσα χρυσά μήλα.

Το πρωί ο Τσάρος εκάλεσε τον Δημήτρη και του ειπε :

— Λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, είδες, να ή όχι, το μαγεμένο πουλί;

— Όχι, καλέ μου πατέρα, αποκρίθηκε ο Τσάρεβιτς, το πουλί δεν έφάνηκε απόψε.

Την δεύτερη νύκτα έπηγε να φυλάξη στο περιβόλι ο Τσάρεβιτς Βασίλης. Έκάθισε κι' αυτός κάτω απ' τη μηλιά κ' ύστερ' από δυό ώρες αποκοιμήθηκε. Έτσι κι' αυτός, στο βαθύ του τον ύπνο, δεν κατάλαβε καθόλου το πουλί, που ήλθε πάνω κι' εκλεψε κάμποσα μήλα.

«Ο Ίβάν, αφού διάβασε την έπιγραφη...»
 (Σελ. 334, στ. β').

Το πρωί ο Τσάρος τον εκάλεσε και τον έρώτησε :

— Λοιπόν, αγαπητό μου παιδί, είδες, να ή όχι, το μαγεμένο πουλί;

— Όχι, καλέ μου πατέρα, αποκρίθηκε το βασιλόπουλο, το πουλί δεν έφάνηκε ούτε απόψε.

Την τρίτη νύκτα πήγε και κάθισε κάτω απ' τη μηλιά ο μικρότερος Τσάρεβιτς, ο Ίβάν. Έμεινε άγρυπνος μία ώρα, δυό ώρες, τρεις ώρες... Έξαστα είδε στο περιβόλι να φωτίζεται σά να είχαν ανάψη χίλια φανάρια μονομιάς. Το μαγεμένο πουλί έφθασε, σκάλωσε στο δένδρο κι' άρχισε να κόβη μήλα. Ο Ίβάν, σιγά-σιγά, το πλησίασε από κάτω και κατόρθωσε να του πιάση την ουρά. Δε μπόρεσε όμως να το κρατήσει, γιατί το πουλί απαρτήθηκε με όρμη και στα χέρια του Ίβάν δεν έμεινε παρά μόνον ένα πτερό από την ουρά του.

«Ο Ίβάν κατόρθωσε να του πιάση την ουρά...»
 (Σελ. 333, στ. γ')

Τὸ πουλί, ἀποζητήθηκε ὁ Τσάρος, ὁ ἴδιος παρουσιάστηκε μπροστά του καὶ τοῦ ἔφερε τὸ πουλί. Ὁ Τσάρος ἔμεινε πολὺ ευχαριστημένος μὲ τὸ γυιὸ του, ποῦ κατάφερε τελικά πάλιν νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα κ' ἕνα πτερό ἀπὸ τὸ μαγεμένο πουλί. Καὶ τὸ πτερό αὐτὸ ἦταν τόσο λαμπρὸ, πῶς δὴν τὸ ἔβαλε σὲ σκοτεινὴ κἀμαρα, ἐλαμπέ οὖν ἅς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ Τσάρος τὸ φύλαξε προσεκτικὰ εἰς ἰδιαιτέρῳ τοῦ δωμάτιου, οὖν θησαυρὸ τοῦ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχη γιὰ πάντα. Κί' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ μαγεμένο πουλί ἔπαψε νὰ πηγαινεῖ εἰς περιδῶλι.

Μιᾶν ἄλλη φορὰ, ὁ Τσάρος Ἀνδρόνο-

«Καβαλλικέ με καὶ πὲς μου ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω...» (Σελ. 334, στ. β')

διος ζανακάλεσε τοὺς τρεῖς γιουὺς του καὶ τοὺς μίλησεν ἔτσι:

— Ἀγαπητὰ μου παιδιά, πηγαινετε νὰ βρῆτε τὸ μαγεμένο πουλί κ' ἡ τύχης μου σὰς συνοδεύουν. Τὴν ἀνταμοιβή, ποῦ ὑποσχέθηκα, θὰ τὴν πάρη ὁποῖος ἀπὸ σὰς μοῦ φέρη τὸ μαγεμένο πουλί ζωντανό.

Πρέπει τώρα νὰ μάθετε, πῶς ἐπειδὴ ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν εἶχε κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ ἕνα πτερό ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ πουλιοῦ, αἱ δύο μεγαλήτεροι, ὁ Δημήτριος καὶ ὁ Βασίλης, τὸν ἐμίσουσαν. Ἐν τασούτω, ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχή τοῦ πατέρα των, ἐξέκινήσαν γιὰ νὰ βροῦν τὸ μαγεμένο πουλί. Ὁ ἄλλος παρακάλεσε τὸν Τσάρο, νὰ τὸν ἀφίση κί' αὐτὸν νὰ πάη. Ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νέος ἀκόμη, ὁ πατέρας του στήν ἀρχή, προσπαθῆσε νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὴν γνώμη καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του. Ὁ

Ἰβάν ὁμοίως ἐπέκεινε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Τσάρος ἀναγκάστηκε νὰ υποχωρήσῃ. Ἔτσι ὁ νέος διαῆκε εἰς καλὸ ἀλόγο κ' ἔφυγε χωρὶς νὰ ξερῇ ποῦ πηγαινεῖ.

Πήγαινε, πήγαινε, πήγαινε... Πόσον καιρὸς κανεὶς δὲν ξέρει. Ἐπιτέλους ἔφθασε εἰς ἕνα τριστηνατό. Ἐκεῖ στή μέση ἦταν μιὰ στήλη πέτρινη, ποῦ εἶχε χαραγμένα τὰ λόγια αὐτὰ:

«Ὁποῖος πάη τὸ δρόμο ποῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πίσω μέρος ἀδελφῆς τῆς στήλης, θὰ υποφέρῃ ἀπὸ κρύο καὶ ἀπὸ πείνα ὁποῖος πάη τὸ δεξιὸ δρόμο, θὰ μείνῃ ζωντανός μα τὸ λόγόν του θὰ πεθάνῃ καὶ ὁποῖος πάη τὸν ἀριστερὸν δρόμο, θὰ σκοιωθῇ, ἐνῶ τὸ ἀλόγόν του δὲν θὰ πάθῃ τίποτα.»

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν, ἀφοῦ διάβασε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, πήρε τὸ δεξιὸν δρόμο, γιὰτὶ συλλογιόθηκε πῶς ἂν τὸ ἀλόγόν του θὰ σκοτιώονταν, αὐτὸς τουλάχιστον θὰ ἔμεινε ζωντανός. Κί' ἀφοῦ περπάτησε καβάλλα μὲ ἄλλα δύο μέρες, τρεῖς μέρες, εἶδεν ἐξαφνὰ μπροστὰ του ἕνα θεόρατο λύκο, στακτερό, ποῦ τοῦ μίλησε ἀνθρωπινὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί, δὲν ἐδιάβασες στή στήλῃ πῶς τὸ ἀλόγόν σου πρέπει νὰ πεθάνῃ; Γιὰτὶ λοιπὸν ἦλθες ἀπὸ δῶ;

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, κατακομματίασε τὸ ἀλόγόν κ' ἔγεινε ἄφαντος.

Ὁ Τσάρεβιτς ἔκλαψε πικρὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀλόγου του δὲν μποροῦσε ὁμοῦς νὰ κάμῃ τίποτε κ' ἐξαικολούθησε τὸ δρόμον τοῦ πεζοῦ. Περπάτησε μιὰ ὀκνηκλήρῃ μέρα, καὶ πρὸς τὸ βράδυ, κατάκοπος, ἐνῶ ἐτοιμάζονταν νὰ καθῆσθαι νὰ ξακουρασθῆ, εἶδε κάλι μπροστὰ του τὸ στακτερό λύκο καὶ τὸν ἀκούσε νὰ τοῦ λέη:

— Μοῦ κακοφαινεται ἀληθινὰ, Τσάρεβιτς Ἰβάν, νὰ σὲ βλέπω ἔτσι κουρασμένο. Ἔλα, καβαλλικέ με καὶ πὲς μου ποῦ θέλεις νὰ σὲ πάω καὶ γιὰτὶ.

Ὁ Ἰβάν εἶπε εἰς τὸν λύκον τὸ σέβαστόν του, καὶ τὸ ζῶον ἀρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα καὶ ἀπὸ τὸ πρὶν γρήγορον ἄλογο.

Σὲ λίγο, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νύκτας, ἔφθασαν μπροστὰ εἰς ἕνα τοίχον χαμηλό. Ἐκεῖ ὁ στακτερός λύκος σταμάτησε καὶ γύρισε τὴ μούρη του πρὸς τὸν Ἰβάν.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, κατέβα καὶ σκαρφώσω αὐτὸν τὸν τῶνον. Ἀπὸ πίσω βρίζεται ἕνα περιδῶλι καὶ μέσα εἰς τὸ περιδῶλι εἶνε τὸ μαγεμένο πουλί μέσα εἰς τὸ χρυσὸν κλουβί του. Πάρε τὸ πουλί, ἄρσις ὁμοῦς τὸ κλουβί καὶ πρόσσεξ. καλὰ μὴ τὸ ἐγ-

γίῃς, γιὰτὶ ἀλλοῦθιτικὰ θὰ σὲ πιάσουν.

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν ἐκαρφάλωσε εἰς τὸν τοίχον, πῆδησε εἰς τὸ περιδῶλι καὶ ἀπὸ εἶδε πραγματικῶς τὸ μαγεμένο πουλί μέσα εἰς ἕνα θαυμαστὸ κλουβί χρυσοῦ, ὀλονοϊκτο ποῦ ἦταν μὴν γὰρ νὰ τὸ βλέπῃς.

Ἐβγάλε τὸ πουλί ἀπὸ τὸ κλουβί κ' ἦταν ἔτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν ἐξαφνὰ τοῦ ἦλθε μιὰ σκέψη. «Τί ὠφελεῖ νὰ πάρω τὸ πουλί χωρὶς τὸ κλουβί τοῦ; εἶπε ποῦ νὰ τὸ βάλω;»

Ἔτσι γύρισε πίσω. Μόλις ὁμοῦς ἀπλωσε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ κλουβί, ἕνας κρότος φοβερός, ὁμοῦς μὲ βρόντη, ἀντήχησε εἰς ὅλο τὸ περιδῶλι, γιὰτὶ εἰς τὸ κλουβί ἐκεῖνο εἶχαν δεμμένα σύρματα ἀόρατα.

Οἱ φρουροὶ ἐξήκνησαν ἀμέσως, ἐτρέξαν βιαστικὰ εἰς τὸ περιδῶλι κί' ἤρσαν τὸν Ἰβάν μὲ τὸ μαγεμένο πουλί εἰς τὰ χεῖρα. Τὸν τσάκωσαν εὐθύς καὶ τὸν ἔφεραν μπροστὰ εἰς τὸν Τσάρο τους, ποῦ τὸν ἔλεγον Ἀλέξης.

Ὁ Τσάρος Ἀλέξης, καταθυμωμένος, μίλησε εἰς τὸν Ἰβάν μὲ φωνὴν βροντερῆ καὶ μὲ ὕφος αὐστηρό.

— Δὲν ντρέπεσαι, τοῦ εἶπε, εἰς τὸν τόσον νῆος, νὰ κλέβῃς; Ποῖος εἶσαι; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; Ποῖος εἶνε ὁ πατέρας σου καὶ ποῖο εἶνε τὸ νομὸν σου;

Ὁ Τσάρεβιτς ἀποκρίθηκε:

— Εἶμαι γιουὸς τοῦ Τσάρου Ἀνδρόνοβιτς καὶ μὲ λένε Ἰβάν. Τὸ μαγεμένο πουλί σου συνήθιζε νὰ μπαίνει εἰς τὸ περιδῶλι μας κάθε νύκτα κί' νὰ κλέβῃ τὰ χρυσὰ μῆλα τῆς ἀγαπημένης μηλιᾶς τοῦ πατέρα μου. Ἔτσι κί' αὐτὸς μ' ἔστειλε νὰ τοῦ βρῶ τὸ μαγεμένο πουλί καὶ νὰ τοῦ τὸ πάω.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΑΤΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟ

— Πῶς τόσο γρήγορον μὰς φεύγεις; [Μπουμπουκᾶκι

Χθὲς μόλις, σ' ἐκαμάρωσα, καὶ ἀκόμα πρὶν λήσης ἄλλη αὐτοῦλα, λουλουδάκι Φτωχὸ μου, σοῦ ἐμαράφηκε τὸ σῶμα, ἄσει ὁ Βάτος τοῦ Τριαντάφυλλου μὲ πόνο

— Δένεμάστε τὰ ρόδα αἰώνιοι βᾶτοι. Μὰ στὰ χαμένα ἐμεῖς δὲν ζοῦμε μόνο. Μιά μέρα ἂν ἄνοιξαν τὰ κάλλη μου, ἕνα [κάτι

τοῦ εὐγενικοῦ τοῦ μύρου ἐγὼ σταλάζει, τοῦ μύρου, τὴ μορφή μου ποῦ εἶχε ἀλλάξει... Καὶ ἂν πεθάνω ἀκόμα μὲς ἀπ' τὴν [καρδιά μου

Θὰ χύνεται γλυκεῖα καὶ πὲς γλυκεῖα ἢ [ἐβουδᾶ μου]

Στὸν κόσμον τὸν ἐφήμερον ὅσον ζῆσαι, Κάτι καλὸ προσπαθῆσε νὰ φῆσαι!

(Le Bailly)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΟΡΕΞ

(Συνέχεια καὶ τέλος. ἴδη σελ. 326)

Ἐάν δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐφεύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἐφαινέτο μνησικακός, ἀποφεύγων μετ' ὀλίγον τὰς θωπέας μας καὶ δεικνύων, διὰ τῆς ἀνήσειας του νὰ κάμῃ μερικὰ γεμιστὰ του παιγνιδια, ὅτι ἦτο θυρωμένος.

Ὁ Καρκαβίτσιος δὲν ἀγαπᾶ πολὺ τὰ σκυλιὰ καὶ ὁ Ρεξ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἦτο ἀντιπαθητικὸς, διότι τὸν ἐβλεπεν ὅτι παρενόβαινε πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν μας καὶ δὲν μὰς ἄφινε σχεδὸν νὰ ὁμιλοῦμε μὲ τὰς φωνὰς του, τὰ πηδήματα του καὶ τὰ παιγνιδια του. Ἀλλ' ἕνα βράδυ συνέθη τὸ ἐξῆς, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὸν Καρκαβίτσιον νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ἡ-θελὰ νὰ μεταδῶ κάποιον κ' ἐξέφυγα τοῦ Ρεξ, γυναικῶν, ὅτι θὰ ἔμεναν εἰς τὰ «Βουστάσια». Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου, ἀνησυχῶν καὶ ἀναζητῶν με, διέκρινε τὸν Καρκαβίτσιον ἀπέναντι εἰς τὸ «Πανελλήνιον» καὶ ἐτρέξε πηλῆσιόν του, — «Δὲν ξέρεις πόσον μὲ συνεκίνησαν τὰ βλέματά του, καὶ εἶπε κατόπιν ὁ Καρκαβίτσιος, διέκρινε εἰς αὐτὰ νὰ με ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ἂν σὲ εἶδα.»

Τελουταῖα τοῦ εἶχεν ἐμφανισθῆ ἀπροσδόκητος φίλος, ὁ ἀδέσποτος προστρέξας εἰς ἡμᾶς Τσαϊζάρ, προβατόσκυλος πορτογαλικῆς ράτσας. Ὁ Ρεξ δὲν ἐξηλοτύπησε πολὺ. Δι' ἐρίδας, τὰς ὁποίας ἐπροκαλοῦσε, ἦσαν ἰσως καὶ αὐταὶ ὑπὲρ τὸ δέον ἀνθρώπινοι, διότι ἀπλοῦστατα ἐπρόκειτο περὶ διανομῆς τοῦ φαγητοῦ των καὶ ἠθέλην αὐτὸς νὰ ἔχη τὰ περισσώτερα. Ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ ὁ Τσαϊζάρ τοῦ εἶχε γένῃ ἀγαπητὸς σύντροφος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Τσαϊζάρ τὸν ἔκλαυσε νεκρόν.

Ὅταν τὸ διαμελίσαν τὸν ἀτυχῆ φίλον του τράπον ἐξέκίνησε ἀπὸ τὸ Φάληρον καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀπέσυραν τὸ πτώμα του εἰς τὴν γραμμὴν, ὁ Τσαϊζάρ ἀρχισε νὰ ὀλοοῦχῃ. Ἐπὶ ἡμέρας κατόπιν ἦτο μελαγχολικός καὶ εἰς τὸ σπίτι καὶ παντοῦ ἐφαινέτο ν' ἀναζητῇ τὸν σύντροφόν του.

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἔχουν σκύλους ἢ ἄλλα ζῶα, διαβλέπουν εἰς αὐτὰ ἐξαιρετικὰ προτερήματα. Εἶνε δὲ ἀληθές, ὅτι ἂν ὀλοῖ ἤμποροῦσαν νὰ γράφουν γιὰ τὰ σκυλιὰ των, ἡ Ζωολογία θὰ εἶχε πολλὰς παρατηρήσεις, ἀνωτέρας ἀξίας αὐτῶν ποῦ ἀναγράφονται ἐδῶ. Τὰς ὀλίγας γραμμὰς ποῦ ἀφιερῶμεν εἰς τὸ ἀτυχῆσκον σκυλί μας, τὰς γράφομεν ἡμεῖς παρακινούμενοι ἀπὸ ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ἀνάγκην ὅπως θὰ ἐκάμαμεν διὰ μιαν προσφιλεῖ ἀνθρωπίνην μας ὑπαρξίν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀλλή ἀλήθεια.

Προθέτομεν εἰς τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἕνα εἶδος ἀυθιπαρξίας ποῦ εἶχαν ὁ Ρεξ, ἐξεδηλυτὸ ὅταν τὸν ἐτιμωρούσαμε καὶ δι' ἀπλῆς ἐπιπλήξεως, εἰς φανεράν πρὸς ἡμᾶς δυσἀρεσκίαν. Ἦνεῖτο διὰ πολλὴν ὥραν κατόπιν, ὅχι μόνον νὰ καίγῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ φάγῃ. Ἦτο ὀλίγον μνησικακός, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐνθυμίσῃ τὸν ἄνθρωπον.

ΓΕΡ. ΒΩΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Μ ΧΟΛΕΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁσοῦ καιρὸς εἶνε ποῦ περιμένω μετ' ἀγωνίαν τὴν χολέραν; Μῆνες, σχεδὸν ἔτος ὀλοκλήρον. Καὶ ὁμοῦς ἡ χολέρα δὲν ἐρχεται... Ἐἵπατε περιμένωμεν», ἀλλ'

εἶνε τρόπος τοῦ λέγειν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι φοβούμεθα, τρέμομεν μὴν ἔλθῃ. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπήραμεν ὅλα μας τὰ μέτρα. Καὶ τόσον καλὰ, ὥστε, μολονοῦ εἴμεθα πολιορκημένοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἐχθρὸς δὲν κατώρθωσεν ὡς τώρα νὰ εἰσβάλῃ καὶ ἐλπίζομεν νὰ μὴ τὸ κατορθώσῃ ποτέ. Ἀλλὰ καὶ ἂν κανὲν μικρόβιον ἤθελε παραπλανηθῆ ὡς ἐδῶ κατὰ λάθος, πάλιν ἔχομεν πᾶσιν τὰ μέτρα μας διὰ νὰ μὴ τὸ ἀφίσωμεν νὰ γεννοβολήσῃ. Κ' ἔτσι ὡς τώρα πηγαινομεν καλὰ καὶ — εὐτυχῶς — μόνον μὲ τὸν φόβον.

Ἀλήθεια ὁμοῦς, ὁ φόβος μὰς εἶνε κιοτικώτατος. Δὲν περὶν ἡμέρα εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς νακουστὸν ἕνα κρούσμα. Κάποτε καὶ δύο, καὶ πέντε, καὶ δέκα... Μιᾶν ἡμέραν διεδόθη, ὅτι εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐγένεον εἴκοσι κρούσματα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἄλλα τόσα! Καὶ τί ἀπεδείχθη ἔπειτα; Ὅτι μιὰ κυρία εἰς τὸν Πειραιᾶ παρουσίασεν ὑποπτα συμπτώματα καὶ ὅτι, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, ἀπεμονώθη καὶ αὐτὴ καὶ ὅλη τῆς ἡ σκόγγενια. Αὐτὸ ἦτο ὄλον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ πιστεύσῃ ὁ κόσμος! Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ τὰ ἔγραψαν αἱ ἐφημερίδες καὶ προσέθεταν μάλιστα ὅτι ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέταση δὲν εἶδε χολέραν, οἱ δὲσπιστοὶ ἐκινούσαν τὸ κεφάλι κ' ἐβιθούριζαν.

— Δὲν βαρύνεται! χολέρα εἶνε καὶ μὰς τὴν κρύβουν.

Καὶ ἔπειτα, μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὸ παραμικρὸν κόψισον νὰ ἠσθάνοντο, ἐνόμιζαν ὅτι εἶνε χολεροβλήτοι. Συνέθη μάλιστα εἰς πολλὰς συναϊκίας νὰ γεννηθῇ πανικός, ἀπὸ ἀπλῆς κοιλιακῆς διαταραξίας. Καὶ ἕνας πανικός περίεργος, ἄλλου εἶδους. Ἀντὶ δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι νὰ φεύγουν, ἀπεναντίας ἐτρέχαν νὰ ἴδωσιν τὴν χολέραν! Τὸ σπίτι μὲ τὸ ὑποπτον κρούσμα ἐπολιορκεῖτο, ἐξεβιάζετο, ὁ δρόμος ἀνεστατώνετο καὶ ἡ γειτονία ἐ-

δέχετο περιέργους ἀπὸ ὅλα τὰ περὶχώρα. Φαντασθητὴς ἂν ἦσαν καὶ χολέρα ἀληθινῇ. Ὅτ' ἐδιέδοτο ἀμέσως εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Μιᾶν ἡμέραν κάποιος μοῦ εἶπε: — Ἐπιτέλους ἦλθε! τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Ποῖά, καλέ;

— Τὴ χολέρα.

— Μίλα καλὰ καὶ... μὴ μὲ παραπλησιάζῃς!

— Ἐκεῖνον ποῦ σοῦ λέγω! Νὰ τώρα δὰ ποῦ περνοῦσα, εἶδα χωροφύλακας ἀπέξω ἀπὸ ἕνα σπίτι. Τὸ πολιορκούσαν, τὸ εἶχαν σὲ ἀποκλεισμό.

— Ἄρα εἶχε χολέρα!

— Ἀμὴ τί ἄλλο; Ὅλοι ἔτσι ἔλεγαν.

Καὶ μήπως εἶχαν ἀδίκον; Ὅταν, σὲ τέτοιον καιρὸς, βλέπῃ κανεὶς ἕνα σπίτι πολιορκημένον, εἰ ἄλλο νὰ ὑποθέσῃ; Καὶ ὁμοῦς — τὸ ἐμαθαμεν ὕστερον, — τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἦτο ἀπηγορευμένον Χριστοπαικτεῖον, τὸ ὁποῖον ἐφρουρεῖτο διὰ νὰ μὴν εἰσελθῶν χριστοπαῖκται! Βλέπετε, διὰ πολλὰς αἰτίας εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ χωροφύλακας ἀπέξω ἀπὸ ἕνα σπίτι. Ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἀπειλήν τῆς χολέρας τὰς λιγαμοναὶ ὄλας, διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ μόνον αὐτὴν...

Σὰς συνιστῶ δυσπιστίαν καὶ ἀρεβίαν. Μὴν πιστεύετε ὅταν σὰς λέγουν, ὅτι ἦλθε ἡ χολέρα καὶ μὴ φοβηθῆτε ἂν τυχῶν κανένα κρούσμα βεβαιωθῇ. Ὅτ' ἐφύγῃ ὁ πῶς θὰ ἔλθῃ. Διότι, καθὼς σὰς εἶπα, ἡ Ἀρχὴ ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ μὴ διαδοθῇ τὸ κακόν. Ἡ δὲ ἀτομικὴ προφύλαξις εἶνε ἀπλοῦστατη: Ἀποχή ἀπὸ φροῦτα καὶ ἐν γενεῇ φαγητὰ ὡμά, χρήσις βρασμένου μόνον νεροῦ καὶ συχρὸν πλύσιμόν των χειρῶν μὲ διάλυσιν σουμπλιμῆ. Μὲ αὐτὰ, καὶ θρασὴν νὰ κάμνῃ ἡ χολέρα, δὲν φοβᾶσθε τίποτε!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

[Ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ.Δ.Γ.Καμπούρογλου]

Ἐνας παλαιστής, τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀθλητισμοῦ, ἀπέχει τόσον πολὺ ἀπὸ ἕνα καλλιτέχνην, τὸ ἰδεῶδες τῆς πνευματικῆς ἀνθῆσεως, ὅσον δὲν ἀπέχει κανὲν ζῶον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

* * *
Ὅλοι βρίζουν τὴν θάλασσαν, ἐνῶ πταίει ὁ ἄνεμος.

* * *
Προτιμῶ τὸν ξηπόλυτον ἀπὸ τὸν ἄσχημα παπουτσιωμένον.

* * *
Κάθε ἄνθρωπος νομίζει ἐνδομύχως ὅτι εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ μόνον ὁ τρελλὸς ἐκφράζει τὴν πεποίθησίν του αὐτὴν.

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ένας από τους πολλούς κλάψους του αλόγου, βρήκε τότε τον Αλούπη στην κοιλιά και τον έκαμα να ούρλιάσει. Έπειτα του ήλθε στο λαιμό ένας άλλος, δυνατώτερος, κι' αυτή τη φορά ο Αλούπης ξεκάλθηκε από την ούρα του αλόγου κι' εσφενδονίσθη σπρηγογυρίζοντας στον αέρα.

Αλλά την ίδια στιγμή ο πονηρός κύρ Κουνέλης τάρωστα στα πόδια.

Η αλήθεια είναι, πως δεν είχε ανάγκη να φύγει. Ο Αλούπης ήταν σε τέτοια γέλια, που δεν θα μπορούσε να του κάμει

κανένα κακό. Όπωςδήποτε ήθελες να ποφύγει τις εξηγήσεις και τις περιποιήσεις...

Αν ο Αλούπης δεν σκοτώθηκε ελκωδιδίου, λίγο όμως έλειψε να σκοτωθεί.

Πολλές ημέρες αναγκάστηκε να μείνει στο σπίτι του, περμένος στο κρεβάτι, για να γιατρευθεί.

Ήταν τόσο πολύ άρρωστος, που δεν είχε ούτε τη δύναμη να σκεφθεί.

Όταν όμως άρχισε να γίνεται καλά

και να σκέπτεται, κατάλαβε πως ο κύρ Κουνέλης του είχε κάνει πάλι το αόχημο εκείνο παίγνιδι.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο Αλούπης σε άσχημη θέση.

Ήλθε το καλοκαίρι και ο κύρ Κουνέλης τα έβαλε με τον λαχανόκηπο του

κυρίου Ανθρώπου. Ο κύριος Άνθρωπος αναγκάστηκε να στήσει μια παγίδα με θηλεία, και ο κύρ Κουνέλης, με στραβά μάτια από τη λαμαργία του, έπεσε μέσα και πιάστηκε, πριν προφθάσει να πη κιχ!

Σε λίγη ώρα, ο Άνθρωπος έκαμε τον περιπάτο του προς τα εκεί, για να ιδεί τι απέγινε. Και άμα είδε κιασμένο τον Κουνέλη, κτύπησε παλαμάνια κι' εφώναξε:

Μπράβο σου! Πολύ νόστιμος είσαι του λόγου σου. Αφού έφαγες καλά, καλά όλα μου τα λαχανικά, τώρα πολεμάς να φύγεις με την παγίδα μου. Είσαι εγωιστής πρώτης τάξεως, και μη πρὸς κακοφαντομέ σου. Και τώρα που σε κρατώ, έγω θα σε συγυρίσω!

Μ' αυτά τα λόγια, ο Άνθρωπος έτραξε ετὸς λυγαριές για να κούφι μερικές βέργες.

Ο κύρ Κουνέλης έβλεπε τη συμφορά του, αλλά δεν έβγαλε μιλιά. Κ' έστέκετο εκεί με ύπομονή, μ' έγχαρτέρησι, ως αν ή στιγμές εκείνες να ήσαν ή τελευταίες της ζωής του...

Αλλά ενώ ο κύριος Άνθρωπος ετοίμαζε πάρα πέρα τις βέργες του, να σου και φθάνει στο λαχανόκηπο—ποιός νομίζετε;—ο φίλος μας ο Αλούπης.

Έκαμώθη πως λυπάται πολύ για τη συμφορά του κύρ Κουνέλη, αυτός όμως, ο πονηρός, εκαμώθη πως είναι σκασιμένος από τα γέλια.

Μα τί τρέχει; ρώτησε ο Αλούπης. Τότε ο κύρ Κουνέλης του διηγήθηκε ολόκληρο παραμύθι. Του είπε, ότι ή κυρία Μαργαρίτ Κουνελιού τον είχε προσκαλέσει στο σπίτι της, όπου επρόκειτο να γίνει γάμος: ότι της είχε πὸς όχι, δε μπορούσε να πάη, ότι εκείνη του είχε πει να πάη χωρίς άλλο: ότι οι φίλοι της κυρίας Κουνελιού τον είχαν δέσει, εκεί δια της βίας, έως να πάνε να φωνάξουν τον παπά, και να εβρουν έπειτα τον κύρ Κουνέλη στο γυρισμό και να τον πάρουν μαζί τους. Του είπε ακόμη ότι είχε άρση τα παιδιά του άρρωστα με πυρετό και ήθελε να πάη να φωνάξει γιατρό και να αγοράσει χάπια από το φαρμακείο. Και στο τέλος παρακάλεσε τον Αλούπη να πάη, τη θέση του, για να πάη, κατόπιν στο γάμο, ετὸς κυρίας Κουνελιού, και να φάη, να πιη και να γλεντήσει.

Ο Αλούπης, που ξετρεκλαίετο για γάμους και χαρές, αποκρίθηκε στον κύρ Κουνέλη ότι ευχαριστώσθε θα τον έκαμνε αυτή τη χάρη.

Και άμέσως εξασκάρησε το σχογι της θηλείας και την άπερασε μόνος του από το λαιμό του Κουνέλη στο δικό του. Ο Κουνέλης έπειτα του την έσφιξε για καλά, κι' έφυγε βιαστικός, για να προφθάσει τάρωστα παιδιά του...

Όραία θα γλεντήσω σήμερα, έλεγε μόνος του ο Αλούπης. Να, τώρα θα περάσουν οι φίλοι και θα με πάρουν. Ο καυμένος ο Κουνέλης! Πρέπει να τον συχωρέσω για τα καλά που μου έκαμε πριν. Ίσως τον παραξήγησα...

Ο κύρ Κουνέλης ήταν πια μακριά, όταν ο κύριος Άνθρωπος γύρισε στην παγίδα με μια βέργα γερή.

Βλέπει τον Αλούπη ετὸς θέσι του κύρ Κουνέλη, και τὸ χάνει. Τ' είναι αυτό; φωνάζει: καλά, αλλάζεις χρώμα; και εμεγάλωσες; και μάκρυνε ή ούρα σου; Τι διαβολοζωντανό είσαι ού;

Ο Αλούπης δεν είχε λέξι και ο Άνθρωπος εξακολούθησε: —Να τόχη μια φορά! Έγω ένόμιζα πως έπιασα μόνον τον κλέφτη που μου έτραγε τα λαχανικά μου, και τώρα βλέπω πως έπιασα μαζί και τον κακούργη

που μου έπικνε τις κόττες μου! Λαμπρά! Και ή βέργα άρχισε να πέφτει ετὸς δόλια ραχί του Αλούπη:

—Να και τούτη για να ρημάξης το λαχανόκηπο! να και τούτη για να ρημάξης το κοτέτσι!..

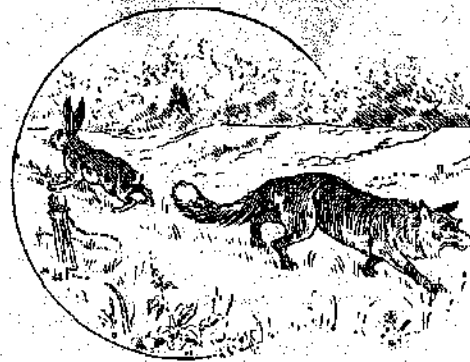
Ο Αλούπης εφώναζε, εταίριζε, ούρλιαζε, έπρηδούσε, εστρηγογυρίζε. Αλλά ο Άνθρωπος τη δουλειά του. Έτσι ή γούνα του Αλούπη τινάχθηκε στην άντελεια και ή βέργα έγεινε κομμάτια. Ο Άνθρωπος, με την ιδέα πως μπορούσε να υπάρξει ακόμη σκόνη στη γούνα, έφυγε για να φέρη κι' άλλη βέργα. Και τότε ο κύρ Κουνέλης, που ήταν κρυμμένος κάπου-έκει ετὸς θάμνους και άκουγε τις βυλιές και τα ούρλιασματα, παρουσιάστηκε.

Μπᾶ! είπε με το φυσικότερο βρος του κόσμου: πως δεν εφάνηκαν ακόμη οι φίλοι της κυρίας Μαργαρίτς να σε πάρουν στο γάμο; Έγώ πῆγα και γύρισα.

Και όμως το σπίτι του γιατρού είναι μακρύτερα από το σπίτι του παπᾶ. Πιρίεργο!

Και όμως το σπίτι του γιατρού είναι μακρύτερα από το σπίτι του παπᾶ. Πιρίεργο!

Ο κύρ Κουνέλης εφαινετο πολύ βιαστικός να γυρίσει στο σπίτι του, αλλά ο Αλούπης τον εφώναζε πίσω.

—Άδελφέ Αλούπη, του είπε, κάμε μου τη μεγάλη χάρη να με λύσεις. Μου

έφαγες το λαιμό τόσο δυνατά, που μου έρχονται ζαλάδες. Μου φαίνεται πως δε θα μπορούσω να σταθώ εδώ περισσότερο, ούτε να πάω στο γάμο της κυρίας Κουνελιού.

Ο κύρ Κουνέλης άκάνησε με άφελεια και άρχισε να ξύνη το αυτί του, σαν να εσυλλογιζέτο κανένα πράγμα.

—Μπᾶ, μπᾶ, τί είν' αυτό; είπε εξαφνα' μου φαίνοσαι πολύ καταβεβλημένος' μήπως σου συνέβη τίποτα όση ώρα έλειπα;

Ο Αλούπης δεν είπε λέξι. Ο κύρ Κουνέλης εξακολούθησε:

—Δεν πιστεύω να υπάρξη μεταξὺ μας καμμία παρεξήγησις, δεν είνε έτσι, φίλτατε Αλούπη; Γιατί αν ύπηρχε, δεν θα ήθελα να μείνω εδώ περισσότερο.

—Μπᾶ! τί λές, καλέ; διαμαρτυρήθη ο Αλούπης, παιδιά είμαστε τώρα; (Έπεται συνέχεια)

KIMON AKKIDHS

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ο βράχος του Λέοντος

Ο βράχος αυτός εφύσεται είς τον Ίνδικόν Ωκεανόν, μεταξύ των Μαλδίδων νήσων. Τὸ σχῆμά του ύπενομιζει τον βασιλέα των ζώων και είς τούτο οφείλει την ονομασίαν του «Βράχος του Λέοντος». Ούτε βρυχάται όμως, ούτε θεωρείται στοιχειωμένος, ως ο βράχος που εγνωρίσαμεν είς προηγούμενον φύλλον.

Γιγαντιαία μάχαιρα

Η γιγαντιαία αυτή μάχαιρα κατεσκευάσθη εσχάτως είς εν από τα μεγαλύτερα εργοστάσια της Γερμανίας δια να χρησιμοποιηθή ως ρεχλάμα είς κάποιον μαχαιροκώλην του Βερολίνου, ο όποιος σκεπτεύει να την εκθέσει είς την βιτρίναν του. Περί του μεγέθους της εμπορεύεσθε να κρίνετε από τον άνθρωπον, ο όποιος εφωτογραφήθη πλησίον της.

Εκκλησία μοναδική είς τὸ εἶδος της

Πρὸς τούτο εχρησιμοποίησαν παντός είδους πράγματα, κάσσαι πετρελαίου, κουτιά από κοναέρβες, παλαιοσιδέρα, παλαιοσιδέρα, πλάκες μεταχειρισμένες κλπ. Έν τούτοις ή Εκκλησία παρουσιάζει κάποιον ρυθμόν. Η δὲ λειτουργία είς αυτήν γίνεται κατά τὸ εθόδοξον ρωσικόν δόγμα.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

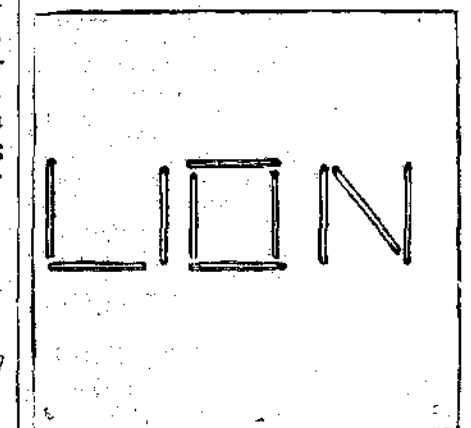
(Εστάλη υπό του Ίσπανίου των Χρυσανθέμων)

ΣΙ	ΚΙ	ΠΩ	Ι
ΝΙ	ΔΟ	ΝΑ	ΙΝ
ΑΜ	Α	ΣΤΑΝ	Α

Να συναρμολογηθῶν οι άνωτέρω συλλαβᾶι ώστε ναποτελεσθῶν τέσσαρα κράτη της Άσίας.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσις, από τας Αθήνας, τας Παρηγίαις και τὸ Έξωτερικόν, εμπορεύε να στείλη την λύσιν είς τὸ γραφετόν μας (38, όδὸς Εδουάρδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύσιν θα δημοσιευθῶν. Αναλόγως δὲ του ποσού τὸ όπιστον θαποτελεσθῆ, θα έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικὸς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσις δωρεάν.

Λύσις του Γαλλικού προβλήματος του προηγ. φύλλου

Ίδου πως θα μετατεθῶν τρία οπίρτα, ώστε να σχηματισθῆ ή πόλις LION.

Λύσις του Παίγνιου του 40ου φυλλαδίου.

Τα ζητούμενα όπωρικᾶ είνε: πεπόνι, καρπούζι, άγγλάδι, μήλον, σύκον, καϊσί.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Δύο Έργα του Παπαλά

Εύρισκονται εις Ρώμην, εις μίαν των αίθουσάν του Βατικανού μαζί με άλλας τινάς φημισμένας εικόνας, μεταξύ των οποίων ὄμως ἀπερέχον ὡς ἀληθεῖς θεοὶ τῆς Τέχνης. Ὁ πρῶτος κίναξ παριστά τὴν Παναγίαν, κρατοῦσαν εἰς τὴν ἀγκάλῃ τῆς τὸ θεῖον βέβρως, εἰς τὸν οὐρανὸν εὐρισκομένην καὶ περιβαλλομένην ἀπὸ φωτισσθέντων μικρῶν ἀγγέλων. Κάτωθεν αὐτῆς εὐρισκεται ἕνα χαριτωμένον ἄγγελουδι, καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ Ἅγιος Ἰερόνυμος, ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, συστάιντες τὸν Σιγισμόνδον Κόντι, εἰς τὴν Παναγίαν. Ὅμοιον καὶ μακρὴν διηκρύνεται σηματοποιή τοποθεσία, καὶ ἡ πόλις Foligno μετὰ τὰ τεῖχη της, τοὺς πρόγονοι καὶ τὰ κωδοκαστάσια τῶν ἐκκλησιῶν της, θαύμα ἀπόψεως, ἀριστοτέχνημα ζωομάτου. Ὅμοια ἀπορσιάζει, ὅμοια εὐλαβῆς λατρεία εἶνε ἐξωραφισμένη ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν γερόντων ἁγίων! Ἡ εὐσεβὴς καὶ γλυκεῖα ἔκφρασις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου προπλάτων, παρῆγει περισσοτέραν ἐντύπωσιν, καθόσον ἀντιτίθεται μετὰ τὴν ἡμιαγρίαν περιβολὴν τῶν ἀποτελομένην ἀπὸ τῶν δερμά τῶν ἀκατάστατον κόμην του, τὰς πυκνὰς συνασπασμένας ὄψεις.

Ἄλλ' ἡ Παναγία προπλάτων προσέληται καὶ μαγεύει τὰ βλέμματα. Θλίβει εἰς τὴν μητρικὴν τῆς ἀγκάλῃν τὸν Σωτήρα τῆς Ἀνθρωπότητος, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς πρόσωπον φωτίζεται ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ γαλήνην, ἀπὸ θεῖαν καλοσύνην, ἡ ὅποια διαχύνεται περίεως της καὶ διοσφαιρῶν αἰσιναισθῆτως εἰς τὰς καρδίας τῶν ὀκειτῶν της τὴν βλέπει, καὶ ἡ μάλλον τετραραγμένη ψυχὴ κἀθησυχάζει· σὲ κατευνάθει, εἰς τὴν μέσῃ σου θεῖον βάλανον, ἢ θεῖα τὴν χαρκακτηριστικῶν αὐτῶν, τὰ ὅποια διαπνέονται ἀπὸ τὴν γλυκυτέραν συμπάθειαν, θά ἴσκει διὰ τὴν ἐπουλώσῃ καὶ τὴν βαθυτέραν ἡδίκην πληγὴν καὶ τὴν ἀκορμία παντοῦ τὴν εἰρήνην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ἀγάπην.

Παπαροῦνα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἄφισαμε τὴν θερινὴν καὶ οκονοσιμένην πόλιν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν δροσερὴν ἐξοχὴν ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς παραλίας. Ἀπὸ τῆς μὲν μεριὰς τὸ μεγάλο βουνὸν μετὰ τὴν ἀλλῆ ἡ ἀπὸ τῆς μεριὰς γαλανῆς καὶ ἡσυχῆς θάλασσα. Ἐνας γέρος φαρὰς μετὰ ἕνα μικρὸν παιδάκι, βουτηγμένοι ὡς τὴν μέσην εἰς τὸ νερό, ἔβαρον μετὰ κόπον πρὸς τὰ ἔξω τὸ βαρὺ τῶν δίκτυ. Πάρα κάτω σὲνα μεγάλο λιβαδιὸν δύο-τρεις χωριατοποῦλες πλέουσι τὴν κάλτσες τῶν, ἐνῷ γύρω των βόσκαι ἡνυχα ἕνα κοπάδι γαλοπούλας. Ἡ ἄμαξα προχωροῦ. Σιμά σὲ μὴ βρούσι.

μερικῆς γυναῖκες πλέουσι τὰ ρούχα των, ἐνῷ συγχρόνως συνδιαλέγονται εὐθυμα. Ἀπομακρυνόμεθα, αἱ γυναῖκες χάνονται καὶ τὰ εὐθυμα γέλια τῶν οὐδὲν οὐ γὰρ σιγῶν εἰς τὴν ἡσυχὴ ἀτμοσφαιρῆ. Πάρα κάτω ἀκούσαμε κλάμματα, μὰ χωριατοπούλα ἐβγάη ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα καὶ ἐκύταξε γύρω ἀνήσυχτα, ἔπειτα ξαναζήτησε καὶ τὰ κλάμματα ἐξηκολούθησαν ἀπομακρυνόμενα. Ἡ χωριατοπούλα εἶχε χῆσθ τὸ ἀνάκι ποῦ ἔβασκε...

Ἔρμα του Κανόνη

Τὰ κούματα τὰ γαλανὰ φεγγάρι, τὰ γυρῶναι, φουστὰ ἄγερσι σιγανὰ, καὶ ἡ βαρκούλα ἀπλώνει τὸ κάταστρο πανί.

ΠΑΜΕ, ΒΑΡΚΟΥΛΑ, ΜΑΚΡΥΑ...

Στῆς θάλασσας τὴν ἀγκάλια ἐανοίγομε με χάρη, πετὰ ἡ βαρκούλα χάρωπά, τραβάμε με κομάρη ἀγάλια τὸ κοπιτ.

Τὸ κύμα σπάζει ἀπαλὰ λευκοῦς ἀφροῦς ἀφίνει, πετὰ ἡ βαρκούλα μας πετὰ καὶ πίσω θάπομενῆ μακρυὰ ἢ ἀκρογιαλιά.

Ἐμπρός, βαρκούλα, μακρυνε τοῦ κόσμου ἀπ' τὴν ἀντάρρα, ἔμπρός σὲ θάλασσα πλατειὰ ἢ ἐλπίδα, με λαχτάρρα, ἄς πάμε μακρυὰ.

Γαλανόλευκη

ΒΡΟΧΗ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

Ἐπάνω στὸ παράθυρον ἀκουμπισμένος, κυττάζω πρὸς τὰ ἔξω μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια. Συννεφιάκια μικρὰ ἔχουν σκεπάσει τὸν οὐρανὸ καὶ σιγὰ-σιγὰ πλῆθει βροχῆ. Ἀστράγαλοι διασχίζον τὸν δριβουα καὶ μετὰ ταῦτα τὰς διαδεχόμεναι βροναί. Μιὰ μελαγχολία καὶ θλίψις κα-

τέχει τὴν ψυχὴ μου. Ὅ! στιγμῆ, ἡ ὅποια μοῦ ἐνθιμίζει τὰς κόπας καὶ στενοχώριας ποῦ ἔπαστην εἰς τὸ παρελθόν μου...

Σὲ λίγο ἡ βροχὴ παύει. Τὰ σύννεφα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀραιώνουν καὶ ὁ χρυσοῦς ἥλιος προβάλλει καὶ σίγει τὰς ἀκτίνας του στὴ γῆ. Σιγὰ-σιγὰ καὶ σὲ μὲνα τὴ μελαγχολία μου διαδέχεται ἡ χαρὰ. Πρὸς στιγμὴν λησμονῶ τὰς φροντίδας μου. Ὅ! Ἥλιε! Σὺ ποῦ χύνεις τὰς χρυσοῦς σου ἀκτίνες καὶ φωτίζεις τὴν γῆ, χύσε καὶ στὴν ψυχὴ μου τὴν ἐλπίδα γιὰ παρηγορίαν!

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Ο Β'

Φίλιππος ὁ Β' περριερχετο ποτὲ τὰ μοναστήρια τοῦ Ἑσκουριάλ, ὅτε ἀγαθὸς τις ἔμπορος, βλέπων τὰς θύρας ἀνοικτάς, εἰσῆλθεν. Ἀποθαυμάζων τὴς ὥρας εἰκόνας, διὰ τῶν ὁποίων τὸ φρούριον τοῦτο ἦτο κεκοσμημένον, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβε δι' ὑπηρετήν του μοναστηρίου, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῷ δελεῖ τὰς εἰκόνας καὶ νὰ τοῦ τὰς ἐξηγήσῃ.

Ὁ Φίλιππος, μετὰ τὴν βασιλικὴν του συγκατάθεσιν καὶ καλοσύνην, τὸν ὡδήγησεν εἰς ὅλα τὰ δωμάτια καὶ τῷ παρέσχεν ὅλας τὰς ζητηθείσας πληροφορίες. Ἀναχωρῶν ὁ ξένος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Βασιλέως καὶ ἐφίγγων αὐτὴν θερμῶς, τῷ λέγει: «Μὲ ὑποχρέωσας πολὺ, φίλε μου κατοικῶ εἰς Ἅγιον Μαρτίνον καὶ ὀνομάζομαι Μιχαὴλ Μπέμπος· εἶνε κατὰ τύχην διεθέης ποτὲ ἐκείθεν καὶ μετὰ ζήτησῃς, θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα ποτήρι καλὸ κρασί.»

«Καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἐκκληρθεὶς ὡς ὑπηρετῆς, εἰμὶ Φίλιππος ὁ Β', εἰάν διέλλθῃς ποτὲ ἐκ Μαδρίτης καὶ μετὰ ζήτησῃς, θὰ σοῦ προσφέρω ἕνα ποτήρι κρασί, ὄχι κατώτερον τοῦ ἰδικῶ σου.»

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ). Κυκλιαμῆ

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μαορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἀπὸ ποῦ διακρίνατε τὴν νέα πρόδικα ἀπὸ τὴ γέρικη; — Μὰ... ἀπὸ τὰ δόντια! — Ἀστειεύεσθε! μοῦ φαίνεται πῶς ἡ πρόδικας δὲν ἔχουν δόντια. — Ναι, φίλε μου! ἔχω ὄμως ἐγώ. Σημαιοφόρος Ἑλληνας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐνας μεγάλος Ἰνδιάνος ἀκολουθεῖ τὴν μικρὴν Ἀδραν, ἡ ὅποια φοβίται καὶ φρονάζει. — Ἐ! τῆς λέγει ὁ πατέρας της· μὴ φοβῆσαι! δὲν εἶνε κακὸ κοιλί... χθὲς ἐφάγαμε ἔγα... — Ναι, ἀπαντᾷ ἡ Ἀδρα, μ' ἐπὶ τῷ δὲν εἶνε ἀρεστὰ φημένο. Ἐστῆθη ἀπὸ τοῦ Παμφῶς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞ. Ν. ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ (ἐν Πρακτικῶ) Βραβεύεται ὑπὸ το ψευδώνυμον Ἐθνικὸς Πόθος. Ἡἰς τὸν 124ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, [Ἰδε Διάπλασιν ἐ. ε. σελ. 227.]

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ευριπίδου τῆν 13 Σεπτεμβρίου 1911

ἩΡΧΙΣΑΝ οἱ φίλοι μου νῆανειῶνον τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1912. Σεῦρετε πόσο εἶνε ἀναγνωμένοι ἕως σήμερα; Ἐιατὸν ἐπὶ 1 [ἄρθ. 107] ἢ ἀποδέξετε τῆς Σωφραζέτας.) Κανένα περιοδικὸν δὲν πιστεύει εἰς εἰμπορεῖα νὰ καθυλῆ διὰ παρόμοιον δειγμα ἐκτίμησης, ἀγάπης, ἐμπιστοσύνης. Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτοὶ οἱ ἐκατόν ἐπὶ τοῦ 1912, ἀλλ' εἶνε ἀκόμη καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποῦ ἔχουν ἀναγνώσῃ καὶ διὰ τὸ 1913, καὶ διὰ τὸ 1914! Ἄλλ' εἰμπορεῖτε καὶ εἰς οἱ ἄλλοι νὰ μνησθήτε τουλάχιστον τοὺς πρώτους. Καθὼς σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, μ' ἀκούσθαι πολὺ θάπαις ἀναγενομένη τὴν συνδρομὴν του ἑωρῆς. Διὰ πολλοὺς λόγους. Καὶ ὁ κριτικὸς εἶνε, ὅτι ἐν ἀπὸ τῶνα, βαθυδόν, ἀναγενομένη πολλοί, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους δὲν θὰ εἶνε τῶσον μεγάλη ἡ συρροὴ τῶν ἐγγραφῶν, ποῦ δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφεῖου μου. Ἐκοίξτε τὸν πρόλογον τοῦ ἀρθριδίου σου, Παπαροῦνα, καὶ τὸ διήρησα εἰς δύο. Διαφορετικὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ δημοσιεῖθῃ. Πολὺ καλὴ ἡ μετὰφρασίς σου καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν χρησιμοποῖσῃ. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ θέλεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Ν. Πολίτου «Μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων», ὅθ' εἶρησε εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Ἐξοχότης Ἀθίς ἐπίσης εἰς τὰς Καλάμας καὶ τὸ πρῶτον κοπιτὶ ποῦ εἶδε εἰς τὴν ταράτσα τοῦ ἀντικρινῶ-σπιτιῶ, ἡ... ἢ Ἀουκισσα τοῦ Ἀίνου! Τὶ συμβουλοῖς νὰ τὴν ἐξη καὶ πόσον κοντὰ της! Ἐγγυερσθησαν ἀμέσως καὶ μὴν τὰ ρωτᾷτε! Καὶ ἡ Ἐξοχότης Ἀθίς ποῦ μοῦ τὰ διηγῆται νᾶτεθουσιασμένη, ἐπισέγει· «Πόσο δίκιον εἶχε τὸ Κερελί/ Σὰν Μασσωσι, ἀγαπητῆ μου Διάπλασις, σὰν Μασσωσι!...»

Ἡ ἔφημερίς ἔχει λάθος, Λούμισσα τοῦ Δάνου. Εἰς τὴν Σ. Σ. Σ. δὲν γράφουν κριτικῶν, ἀλλὰ «ντεμοαζελίδια» καὶ «ντεμοαζελίδια» σὰν καὶ σὰς. Ὅστε δὲν χάνετε καμμίαν ἐξαιρέσιν, ἀλλ' ἀκολουθεῖτε τὸν κανόνα. Ἐἶδα μετὰ γὰρ εἰς τὴν ἄλλην ἐφημερίδα ποῦ ἀνεδημοσιεύσαν ὡς δειγμα, μετὰ τοὺς ἐκαίνοους τὴν «Ἐξοχὴν» τῆς Ἐξοχότητος Ἀθίδος ἀπὸ τὴν Σ. Σ. Σ. Τί τιμῆ!

Δὲν λησμονῶ ἔτσι εὐκολα. Φίλεργε Ἥμερσις, φίλας σὰν ἐσε. Περιεργον τὸ ὄνειρόν σου ἀλλὰ δὲν ἐνθουσιῶμαι νὰ εἶνε συνδρομητὴν μετὰ τὸ ὄνομα ἢν σοῦ ἔλεγε—εἰς τὸν ὄνον σου—καὶ τὴν πόλιν ποῦ διαμένει, μποροῦσα νὰ ψάξω διότι οἱ κατάλογοι τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε κατὰ πόλεις. Ἐἰ πόσον καιρὸν θὰ κάρης τώρα νὰ μοῦ ἐναγυράψῃς;

Ὁ φίλος μου Ἀίγειρος, ποῦ ἦταν λιγάκι ὑπερηφᾶς, εἶδασε τὸ ἐλάττωμά του μετὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κληγῆ. Διὰ νὰ πηγαῖν στο κληγῆ, τώρα σηκώνεται πρῶτ-πρῶτ, ἀισθάνεται μάλιστα καὶ ὄνον τὸ πρῶτον φῦγος ποῦ τὸν πεθεῖ ὅτι τὸ καλοκίρι πέρας. Ἀς μποροῦσα νὰ ἐμπνεύσω αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ὑπερηφᾶς ποῦ ζεῦρω!

Ἀἱ παραγγελία σου ἐξετελέσθησαν, Ζαῖν. Κοίμεις ὄμως λάθος, διότι ἡ συλλογὴ σου ἦτο διὰ τὸν τρένον Διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποῖου τὰ πρότελέματα θὰ δημοσιεῖσθον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· ἐκεῖ λοιπὸν θὰ εἶδῃς τὸ ὄνομά σου.

Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ μετὰ διεσεδέσσε πολὺ, Μαπαρμὴν Φύσις. Ἐὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων σας. Βεβαίως ἡ Ἐξοχότης Ἀθίς, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, γράφει πολὺ εὐμορφα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μόνη φιλολογοῦσα, τὴν ὁποῖαν ἀνέδειξεν ἡ Σελίς μας. Ἐχομεν καὶ ἄλλους καὶ ἄλλους ποῦ συναμιθλοῦνται, καλῶς γνωρίζουν ὅλοι βῆσι παρακλῶνται τὴν Διάπλασιν.

Ὅρας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἔβδομη καὶ οἱ ἔξης: Ἐδελβεῖς (κατὶ θὰ γείνη!) Παπαγάλος τοῦ Τοῦρου, Ἀτικὸς Ὀδυσσεύς, Ἀρχιερέων, Κραγιὴ Νίηης, Δαφρασσεφῆς Νίηης, Βάρκα τοῦ Κανόνη, Νιμφραῖα καὶ Γαδένια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρινόνται: «Περασμένα Χρόνια» τῆς Ἡρηίδος — «Σεπτέμβριος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Ἢ νόχης τῆς Ἥρας» τῆς Καρδίας — «Τὶ λέγει τὸ ζῆν ὕδρον» τῆς Γλυνίας Ἑλπίδος — Διάφορα τοῦ Αἰγείρου — «Ἀκρόπολις» τοῦ Κοσμοκράτορος — «Τὸ κερὶ ποῦ σβένει» τῆς Ἥρας — «Τὸ εὐλόγον σπαθὶ» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνοῦ — Μεταφράσεις ἀνεκδότων, Παίγνια, Π. Πνευματικῆ διαφῆρον.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πῶρ τοῦ οὐρανοῦ» — «Ρεμβασμός» — «Μεσάνυχτα» — Ἀνεκδοτὰ ἀκατάλληλα καὶ ἄλλα διαφῆρον. Τῆς προσηγομένης ἔδδομάδος ἐνεκρίθησαν τὰ πρῶτοτατα. Ἀπερρίφθησαν μερικὰ μεταφράσεις ἀνεκδότων καὶ ἄλλα ἀσημᾶντα μικρὰ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Λοβία Πρωκίπισσα, κ. (Μ.Ζ.) Εἶνα Νιμήσια, κ. (Ν.Ε.) Τζοκόνδα κ. (Ν.Δ.) Κοσμοκράτορας, α. Ἀγαπημένη Ἀδελφάμας, κ. (Ι.Δ.) Βασιλισσα τῶν Δακρύων, κ. (Α.Σ.) Μικρὰ Ὅσας, κ. (Ε.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ἢ ἀνταλῶνον, ἢ Νιμφραία (0) με Σονία. τῶν Διαβόλων, Κρηνοπούλαν, Μασσῶν — ἢ Γαδένια (0) με Φαυδρόν Ἀδάμαντα, Παυδ

τῆς Ἡρώκῆς Ἀγγιλιού, Ἰδιότροπον Σουφούλαν — τὸ Χρυσὸ Παγῶνι (0) με Νέλακ, Ἐγγονον Αὐτοκράτορος, Δωδωνάιον, Ὁ Δάλιαν, Ριγολέτονον — ὁ Θεοδῶς Ἀλέξανδρος, (0) με Ἰλνκεῖαν Ἐλπίδα, Ἀλέξανδρον Μανροκορδάτον, Κερωνραῖην Ἀβραν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ναυαρχον τῶν Ἀσιακῶν (εὐχαριστῶ καλῶς νὰ εἴθῃς) Γιάννη Ἀριάννη (ἔστειλα) Χρυσὸ Παγῶνι (ποῦ μ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διότι ἔβαλα τὴν «Ἀθηναϊκὴ ἐπιστολὴ» του!) Ναυάκι τῆς Χαλκίδος (ἔστειλα) Νικ (πρῶτον σου—καὶ τὴν πόλιν ποῦ διαμένει, μποροῦσα νὰ ψάξω διότι οἱ κατάλογοι τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε κατὰ πόλεις. Ἐἰ πόσον καιρὸν θὰ κάρης τώρα νὰ μοῦ ἐναγυράψῃς; Ὁ φίλος μου Αἰγείρος, ποῦ ἦταν λιγάκι ὑπερηφᾶς, εἶδασε τὸ ἐλάττωμά του μετὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κληγῆ. Διὰ νὰ πηγαῖν στο κληγῆ, τώρα σηκώνεται πρῶτ-πρῶτ, ἀισθάνεται μάλιστα καὶ ὄνον τὸ πρῶτον φῦγος ποῦ τὸν πεθεῖ ὅτι τὸ καλοκίρι πέρας. Ἀς μποροῦσα νὰ ἐμπνεύσω αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ὑπερηφᾶς ποῦ ζεῦρω! Ἀἱ παραγγελία σου ἐξετελέσθησαν, Ζαῖν. Κοίμεις ὄμως λάθος, διότι ἡ συλλογὴ σου ἦτο διὰ τὸν τρένον Διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποῖου τὰ πρότελέματα θὰ δημοσιεῖσθον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· ἐκεῖ λοιπὸν θὰ εἶδῃς τὸ ὄνομά σου. Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ μετὰ διεσεδέσσε πολὺ, Μαπαρμὴν Φύσις. Ἐὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων σας. Βεβαίως ἡ Ἐξοχότης Ἀθίς, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, γράφει πολὺ εὐμορφα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μόνη φιλολογοῦσα, τὴν ὁποῖαν ἀνέδειξεν ἡ Σελίς μας. Ἐχομεν καὶ ἄλλους καὶ ἄλλους ποῦ συναμιθλοῦνται, καλῶς γνωρίζουν ὅλοι βῆσι παρακλῶνται τὴν Διάπλασιν. Ὅρας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἔβδομη καὶ οἱ ἔξης: Ἐδελβεῖς (κατὶ θὰ γείνη!) Παπαγάλος τοῦ Τοῦρου, Ἀτικὸς Ὀδυσσεύς, Ἀρχιερέων, Κραγιὴ Νίηης, Δαφρασσεφῆς Νίηης, Βάρκα τοῦ Κανόνη, Νιμφραῖα καὶ Γαδένια. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐγκρινόνται: «Περασμένα Χρόνια» τῆς Ἡρηίδος — «Σεπτέμβριος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Ἢ νόχης τῆς Ἥρας» τῆς Καρδίας — «Τὶ λέγει τὸ ζῆν ὕδρον» τῆς Γλυνίας Ἑλπίδος — Διάφορα τοῦ Αἰγείρου — «Ἀκρόπολις» τοῦ Κοσμοκράτορος — «Τὸ κερὶ ποῦ σβένει» τῆς Ἥρας — «Τὸ εὐλόγον σπαθὶ» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνοῦ — Μεταφράσεις ἀνεκδότων, Παίγνια, Π. Πνευματικῆ διαφῆρον. Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πῶρ τοῦ οὐρανοῦ» — «Ρεμβασμός» — «Μεσάνυχτα» — Ἀνεκδοτὰ ἀκατάλληλα καὶ ἄλλα διαφῆρον. Τῆς προσηγομένης ἔδδομάδος ἐνεκρίθησαν τὰ πρῶτοτατα. Ἀπερρίφθησαν μερικὰ μεταφράσεις ἀνεκδότων καὶ ἄλλα ἀσημᾶντα μικρὰ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ναυαρχον τῶν Ἀσιακῶν (εὐχαριστῶ καλῶς νὰ εἴθῃς) Γιάννη Ἀριάννη (ἔστειλα) Χρυσὸ Παγῶνι (ποῦ μ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διότι ἔβαλα τὴν «Ἀθηναϊκὴ ἐπιστολὴ» του!) Ναυάκι τῆς Χαλκίδος (ἔστειλα) Νικ (πρῶτον σου—καὶ τὴν πόλιν ποῦ διαμένει, μποροῦσα νὰ ψάξω διότι οἱ κατάλογοι τῶν συνδρομητῶν μου εἶνε κατὰ πόλεις. Ἐἰ πόσον καιρὸν θὰ κάρης τώρα νὰ μοῦ ἐναγυράψῃς; Ὁ φίλος μου Αἰγείρος, ποῦ ἦταν λιγάκι ὑπερηφᾶς, εἶδασε τὸ ἐλάττωμά του μετὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κληγῆ. Διὰ νὰ πηγαῖν στο κληγῆ, τώρα σηκώνεται πρῶτ-πρῶτ, ἀισθάνεται μάλιστα καὶ ὄνον τὸ πρῶτον φῦγος ποῦ τὸν πεθεῖ ὅτι τὸ καλοκίρι πέρας. Ἀς μποροῦσα νὰ ἐμπνεύσω αὐτὴν τὴν ἀγάπην καὶ σὲ κάποιους ἄλλους ὑπερηφᾶς ποῦ ζεῦρω! Ἀἱ παραγγελία σου ἐξετελέσθησαν, Ζαῖν. Κοίμεις ὄμως λάθος, διότι ἡ συλλογὴ σου ἦτο διὰ τὸν τρένον Διαγωνισμὸν, τοῦ ὁποῖου τὰ πρότελέματα θὰ δημοσιεῖσθον εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους· ἐκεῖ λοιπὸν θὰ εἶδῃς τὸ ὄνομά σου. Καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολὴ μετὰ διεσεδέσσε πολὺ, Μαπαρμὴν Φύσις. Ἐὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων σας. Βεβαίως ἡ Ἐξοχότης Ἀθίς, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, γράφει πολὺ εὐμορφα, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἡ μόνη φιλολογοῦσα, τὴν ὁποῖαν ἀνέδειξεν ἡ Σελίς μας. Ἐχομεν καὶ ἄλλους καὶ ἄλλους ποῦ συναμιθλοῦνται, καλῶς γνωρίζουν ὅλοι βῆσι παρακλῶνται τὴν Διάπλασιν. Ὅρας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἔβδομη καὶ οἱ ἔξης: Ἐδελβεῖς (κατὶ θὰ γείνη!) Παπαγάλος τοῦ Τοῦρου, Ἀτικὸς Ὀδυσσεύς, Ἀρχιερέων, Κραγιὴ Νίηης, Δαφρασσεφῆς Νίηης, Βάρκα τοῦ Κανόνη, Νιμφραῖα καὶ Γαδένια. ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐγκρινόνται: «Περασμένα Χρόνια» τῆς Ἡρηίδος — «Σεπτέμβριος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Ἢ νόχης τῆς Ἥρας» τῆς Καρδίας — «Τὶ λέγει τὸ ζῆν ὕδρον» τῆς Γλυνίας Ἑλπίδος — Διάφορα τοῦ Αἰγείρου — «Ἀκρόπολις» τοῦ Κοσμοκράτορος — «Τὸ κερὶ ποῦ σβένει» τῆς Ἥρας — «Τὸ εὐλόγον σπαθὶ» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλληνοῦ — Μεταφράσεις ἀνεκδότων, Παίγνια, Π. Πνευματικῆ διαφῆρον. Ἀπορρίπτονται: «Τὸ πῶρ τοῦ οὐρανοῦ» — «Ρεμβασμός» — «Μεσάνυχτα» — Ἀνεκδοτὰ ἀκατάλληλα καὶ ἄλλα διαφῆρον. Τῆς προσηγομένης ἔδδομάδος ἐνεκρίθησαν τὰ πρῶτοτατα. Ἀπερρίφθησαν μερικὰ μεταφράσεις ἀνεκδότων καὶ ἄλλα ἀσημᾶντα μικρὰ.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκνε ἀπυλωέας ἢ κατατροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμῶντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσιν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1910, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερρῶσιν, καὶ πῶθεν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχομεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

*127ος Διαγωνισμός
Αναγνώσεως—Νοεμβρίου*

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΕΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον άγκρακίανον διά τόν 1911 συνδρομηταί ή άδελφοί συνδρομητών, άδυναμία να συμμετάσχον τού διαγωνισμοῦ τούτου εάν άδωσαν ΔΡΕΨΑΝ.

Πάντες οι άλλοι πρέπει να έτοιμασούν διά τής Μουσῆς τών έκδοτου φυλλαδιού, —δισαδήκασι καί άν εἴνε, — γραμματοσήμον άσπραγιστον 10 λεπτῶν, — συνδρομηταί καί τούδεληφια τῶν, καί 20 λεπτῶν, οἱ πατά φιλῶν άγορασταί, άλλως δεν λαμβάνονται ὅσα ὄμιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάριτες τῶν λύσεων ἐπι τῶν ὁποῦν καί μόνον δέον να γράφουσι τάς λύσεις τῶν πάντες ἀνεπιχειρήτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φιλῶν, ὄν ἐκμαστὸς περιέχει 20 φύλλα καί τίμηται φρ. 1. Αἱ λύσεις τῶν παρόντων φύλλων εἶνε δεκταί πανταχόθεν μέχρι τῆς 27ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γινοῦναι δεκταί.

Ταῦς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τόν Ὁδηγόν τού Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καί ε', φιλῶν κριτῶν ἐ. ε. Ὁ Ὁδηγός στέλλεται εἰς πάντα αἰτούμενα.

400. Δεξίτερως

Τὸ πρῶτόν μου πολύ γλυκὺ,
Ἀνωνομία τὸ ἄλλο.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε νησί
Γνωστόν σου, ἔν δὲν σφάλω.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Πέδου τῆς Κρήτης

401. Συλλοβόργιμος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα,
Καθὼς τὸ δεύτερόν μου
Τὸ τρίτόν μου εἶνε νήσος
Καί ἔξω τὸ σύνολόν μου.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἐθνικῆς

402. Στοιχειόργιμος

Ὅταν τὸν ἤλιο λάμψει
Ὅπως εἶνε ἂν μείνη;
Τὸ λαμπρὸ τὸ ἀλλάζει;
Βασίλει, ὅτι γινη.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

403. Ἀναγραμματισμός

Στοὺς συνδέσμους θά με εἴρῃς,
Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστης
Καί εἰς τὸ σῶμα σου με φέρῃς,
Ἀν με ἀναγραμματίζῃς.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Αἰματοβαμμένου Ἑλληνικοῦ Κόμμα

404. Πυραμῆς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μεγαλόνησον.
* * * * * = Ζῶον.
* * * * * = Ἀρχαῖον ὄπλον.
* * * * * = Φυσικὸν φαινόμενον.
* * * * * = Μέγας ποταμὸς.
* * * * * = Ἦρας τοῦ 21.

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Φότου Τραβέλλα

405. Κεκοπηγραφικῶν

1 2 3 4 5 2 6 = Χώρα τῆς Β. Εὐρώπης.
2 3 2 1 = Πτηνόν.
3 6 1 2 1 = Φερίλιον.
4 3 4 = Θέα.
5 4 1 2 1 = Λάγος.
0 5 4 1 = Ἀρχαῖος θεός.

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Ἐπιταφίου Πλειάδος

406. Πρόβλημα

Πατήρ εἶς εἶνε εἰς φορές μεγαλύτερος τοῦ υἱοῦ τῆς. Μετὰ 24 ἔτη ὁ υἱὸς θά ἔχη τὸ ἡμῖαι τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός του. Ποίαν ἡλικίαν ἔχουν σήμερον;

Ἐστῆλη ἀπὸ τοῦ Καλοῦ Σμαρτεῖον

407. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτόν γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθε ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δεύτερας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καί οὕτως καθῆ-

ξῆς, ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκῶν Κράτους.

1, Βρασιλῆσα τῶν Ἀμαζόνων; 2, Ὅρος τῆς Τουρκίας; 3, Πλανήτης; 4, Αἰσθηματικόν; 5, Ἀρχαῖος φιλόσοφος; 6, Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ.

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Δόξης

408. Φωνηεντόλιπον

δς - μ - π - στ - ζ - τν - γγ - κνσ

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Ἑλληρωτικῆς Ἑλλάδος

409. Γεῖρος

λη λη το ημῶν ημῶν
λη λη το ημῶν ημῶν
λη λη το ημῶν ημῶν
λη λη το ημῶν ημῶν
λη λη το ημῶν ημῶν
λη λη το ημῶν ημῶν

Ἐστῆλη ἀπὸ τῆς Σουλφίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φιλ. 22 καί 23

310. Πυραμῆς (πυρᾶ, ρυῆς). — 311. Γερμανία-Βερμανία. — 312. Κόσμος-Ὄσσοι. — 313. Τὸ γελῶντι. — 314. Παῖσι.

315. ΕΙ 316. Ο Π Σ
Λ - ΣΙ - Α Υ Ρ Ο
ΕΙ - ΣΙ - ΤΗ - ΡΙ - ΟΝ Ρ Ρ Ι
Λ - ΡΙ - ΣΤΑ Δ Ι Κ Α Ι Ο Σ
ΟΝ Τ Α Α
Ν Ι Ι

317. ΑΘΑΜΑΣ - ΑΡ Α Σ Α
ΚΤΟΣ (Ἀγγελός, Ἐλιανός, Ἀσκότος, Μεσ-
τός, Ἄνδρ. Οὐς, Σοφύς). — 318. Νεὸν ἡγε-
μόνα ποιοῦ. — 319. Ὁ Σημεῖον ὀμίλης προ-
φητικῆς (ὠς - τῆ ὀν - ὀμιλ εἰς ε - πρὸ φῖ
τι Κῶς.)

320. Ἐκλα (ἐκ, λέ). — 321. Ἐνενηζόντα
(ἐν, ἐν η, κοντά). — 322. Ποιμήν (πι, μῆν).
— 323. Ἰσλανδία - Ἰσλανδία.

324. Σ Ω Ν Ν
Ο Τ Ο Κ
Τ Π Δ Κ
Ι Υ Ι Α Ο Α Υ Α
Τ Ρ Ρ Σ Ρ
Ο Ο Ο Υ
Σ Σ Σ Α

325. Λ Δ Β Α (ΣΑΒΑ...)
Δ Δ Α Μ (ΑΔΑΜαντες...)
Β Α Φ Ω (καθ' Α Φωσφορίζουσα...)
Α Μ Ω Σ (ἐν Α ΜΩσαϊκῶν...)

326. Κυρὸς παντὶ πρόματι. — 327. ΧΑ-
ΜΑΙΩΝ (Χαοίτας, Σημῆλαι, Τιμο-
λεῶν, Ἀνακράων). — 328. Ἐξ ὄγκος τῶν
λέοντα. — 329. Ὁ σὺ μισὸς ἐπέω μὴ ποιή-
σῃς (ὠς - ἡμῖαι - οὐ τὸ ρῶ μι - τι εἰς εἰς).

ΜΙΚΡΑΙ ἌΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 3 σφραγῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5
μόνον] με κατὰ εἰς στοιχεῖα τὸ διέλυσον, καί με
εἰς φιλῶν τὸ τελεσιπῶν. Ἐλαττόντος ὄρους 15
λέξεις, δηλαδὴ καί αἱ ἀλλήλοτῆραι τῶν 15 πληρο-
νοῦσι ὅς να ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔτι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ κατὰ ἢ
ἄλλα στοιχεῖα τῶν 3 σφισμῶν, ὁλοκληρῆσαι ὅς εἰς
λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνθεσόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἄγγελιαθ δὲν δημοσιεύονται.]

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Τοῦ προέδρου Διοδοτῶν παραπομπῶν
καί ἀναχωρηθέντος διὰ Κωνσταντινουπόλιν,
ἀναλαμβάνει προσωρίαν ὁ Ἐλευθέριος Ἑπει-
ρώτης. — Παρακαλοῦνται τὰ μέλη νὰ δηλώ-
σωσι, συμφωνίως τῷ καταστατικῷ μέχρι 31
Ὀκτωβρίου τοὺς ὑποψηφίους τῶν. — Νέα
διευθύνσεις: Constantin Spengos Janina.

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

ΥΠΟΦΗΛΙΣ ΔΗΜΟΦΗΛΙΣΜΑΤΟΣ 1911

— *Νηρηίς*, ὑποφήλις Δημοφιλίσματος 1911.
— *Νυμφαία*, ὑποφήλις Δημοφιλίσματος 1911.
— *Ἐρῆις τοῦ Σουλίου*, ὑποφ. Δημ. 1911.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μετ' αἰματογραφίαν
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικῶν δελεατῶν τὸ ἄρι-
ἐκδοθέν ἀριστότατον, ἀνακαινιστικόν καί πλοῦσι-
στον εἰς μεταφρασμῶσις προγράμμα τοῦ ἑγδδου
Σχολικῆς ἔτους, μετὰ τοῦ κεινοτατοῦ τοῦ Ὀλο-
τροφεῖον καί τοῦ κεινοτατοῦ τῶν περιεχομένων τῶν
Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς ἐν Ἐπισημοσφραδισ-
ῖαι, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α καί Β Βαθμίδος,
Τομ. Α καί τοῦ Ἐμπορίου, Τομ. Β, ὁδὸς Νοσῶν,
68 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΕΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἰδὲ τῆς λύσεως εἰς τὴν σελίδα 337]

ΑΘΗΝΑΙ: Ἐλῆα Δ. Φερμῆκου, Σπύρ. Ε. Ζα-
χοῦ, Π. Ε. Ζαχῶς, Γ. Ε. Σαπασιδιανός, Λαυ-
ροῦλης, Γ. Μ. Ρουσσῶς, Τίτα Α. Καττήλαιου,
Διλή Ν. Μαριμπούλου, Ἐθνεγία Λοιπαδαριῶν,
Κ. Ν. Νικητοῦ, Χ. Κ. Δεσιζιγίτης, Μίχης Σ. Ἄν-
δρέου, Ἡλ. Σπ. Κανέλλης, Ρομῆλος, Ἑλληνική
Μάντιση, Ὀδῶνα Φ. Βουτῆλαι, Ἰωάννα Ν. Ἀν-
τωνιάδου.

ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Ἀλεξάνδρος Π. Δευτεροῦ Δ. Κ.
Καλῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΔΡΟΥ: Πολ. Κουλοῦθλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὀδυσσεὺς Ἀνδρῶτης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Α. Κούτσας, Σ. Α. Κούτσας,
Γ. Κ. Ἀναστασοῦλου, Π. Γ. Δημητριάδου.
ΔΕΚΑΛΙΩΝ: Γεωργία Γ. Σουλκιαννοπούλου.
ΔΕΘΝΙΔΙΟΥ: Κ. Β. Δεφνῆς.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαρία Χρηστῆλαι Ἀδριατῆ, Κ. Γ.
Φαριμακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἀγ. Γ. Ἀγγελόπουλος.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀνδρῶς Μαῖου.
ΣΥΡΟΥ: Κ. Ε. Περιφανῆκης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γενναῖοςφχος Ἑλληνίς, Νίκος
Γ. Μπαλακτάρης.

ΕΣΟΤΕΡΙΚΟῦ

ΔΕΣΣΑΝΑΡΕΙΑΣ: Σοφία Κοζακίδου, Ἐνδο-
ξος Ἰωλῆς.
ΒΕΛΟΥΣ (Αἰγύπτου): Πόδος τῆς Κρήτης (89).
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρνέλος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κομήτη Γ. Τραβέλλα (88, 89)
ΚΟΝΗΠΟΔΕΩΣ: Ἀφρ. Σβῶς, Κάμεν, Σουλφίς.
ΛΑΜΠΡΟΥ: Λοῖστον. Ἀδ. Ζάπας.
ΜΙΤ-ΓΗΑΜΕΡ: Χρ. Γ. Παπῆς.
ΣΟΥΡΑΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὀρφ. Β. Καραβῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εἰρόντων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὄνματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληροῦσθαι καί ἐκδοθεῖσαν οἱ ε-
ἴτης δὲ: Κ. Ε. ΠΕΡΙΣΤΑΝΑΗΣ ἐν Σύρω καί
ΓΕΩΡΓΙΑ Κ. ΨΕΥΔΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ, ἐνε-
ργησάσαν δὲ διὰ μίαν τριημέριαν ἔκδοτος ἀπὸ τῆς
Ἰουλιου.

Πανεπιστήμιον ὁρ. 1, 20 διὰ τῶν προσεχῶν Διαγων.
Οἱ ἀποσιελάντες ἀνευ δελεατῶν τὴν λύσιν
δὲν ἀναφύρονται, οὐδὲ οἱ ἀποσιελάντες πεντάδε-
κτον ἀπὸ δελεατῶν. [Γραμματοσημον ὁδηγοῦ-
μένων 10 παρὰ ἰσοδυναμίαι με 3 λεπτά ὅστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεσθαι γραμματοσημον 20 παρῶ].

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμορφιάς
Ὁδὸς Δόφου 8α
Ὅροι ἐπιστάσεων 10—12 καί 3—5